

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2012/0504 van 28 november 2012
in de zaak 1112/0586/A/4/0526

In zake:

1. de heer [REDACTED]
2. mevrouw [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Emmanuel JACUBOWITZ
kantoor houdende te 1160 Brussel, Tedescolaan 7
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **VLAAMS-BRABANT**

verwerende partij

*Tussenkomen
partijen:*

1. het college van burgemeester en schepenen van de **gemeente SINT-GENESIUS-RODE**
2. de **gemeente SINT-GENESIUS-RODE**, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Dirk LINDEMANS en Filip DE PRETER
kantoor houdende te 1000 Brussel, Keizerslaan 3
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 29 maart 2012, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant van 9 februari 2012.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Sint-Genesius-Rode van 20 september 2011 niet ingewilligd.

De deputatie heeft aan de verzoekende partijen een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het inrichten van de directe omgeving.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft deels het originele en deels een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partijen hebben een wederantwoordnota ingediend. De tussenkommende partijen hebben een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 26 september 2012, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Nathalie DE CLERCQ heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Patrik DE MAEYER die verschijnt voor de verzoekende partijen en advocaat Filip DE PRETER die verschijnt voor de tussenkommende partijen, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Sint-Genesius-Rode en de gemeente Sint-Genesius-Rode, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen, verzoeken met een aangetekende brief van 1 juni 2012 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de vierde kamer heeft met een beschikking van 28 juni 2012 vastgesteld dat er redenen zijn om het verzoek in te willigen en dat de verzoekende partijen tot tussenkomst beschouwd kunnen worden als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO.

IV. FEITEN

Voor het betrokken perceel werd op 8 juni 2010 een proces-verbaal opgesteld voor het verwijderen van beplantingen in de tuin, het aanleggen van klinkers in de voortuin en het stallen van auto's op de aangebrachte verhardingen voor de verkoop ervan, gevolgd door een stakingsbevel op 9 juni 2010.

Op 27 mei 2011 (datum van het ontvangstbewijs) dienen de verzoekende partijen bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Sint-Genesius-Rode een aanvraag in ter regularisatie voor *“de inrichting van de directe omgeving van de woning”*.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 maart 1977 vastgestelde gewestplan ‘Halle-Vilvoorde-Asse’, gelegen in woonparkgebied.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Het Agentschap Wegen en Verkeer brengt op 14 juli 2011 een ongunstig advies uit.

het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Sint-Genesius-Rode weigert op 20 september 2011 een vergunning aan de verzoekende partijen. Het college motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

Toetsing aan de regelgeving en de stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften:

De omzendbrief van 8 juli 1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen (B.S. 23 augustus 1997), die een leidraad biedt bij de interpretatie van het voorschrift: art. 1.2.1.4. punt 4., luidt als volgt:

“Het niet-bebouwde gedeelte moet aangelegd worden met hoogstammig groen (het bestaande moet bewaard worden). Het groen moet aangebracht worden langs alle zijden van het perceel, min de nodige toegangen. Slechts 100% van de perceelsoppervlakte mag ingenomen worden voor het aanleggen van grasperken, speelruimten, tennisvelden en dergelijke.”

Een bezetting van meer dan 70% met gebouwen en/of verhardingen van het terrein strookt hier niet mee. Het percentage aan verhardingen is overdreven; niet-bebouwbaar gedeelte is niet aangelegd met hoogstammig groen en het groen is niet aangebracht langs alle zijden van het perceel.

Het ingediend project stemt niet overeen met de planologische voorschriften geveegd bij het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse i.c. artikel 5 en 6 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen.

Bovendien is voorliggende aanvraag strijdig met de direct werkende normen uit een ander beleidsveld dan de ruimtelijke ordening (zie hoger vermeld ongunstig advies Wegen en Verkeer Vlaams-Brabant), zodat deze overeenkomstig artikel 4.3.3. uit de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening moet geweigerd worden.

Toetsing aan de goede ruimtelijke ordening:

Het groene karakter van de steenweg wordt verstoord door de verharding van de volledige voortuin.

De grote oppervlakte aan verhardingen beantwoordt bovendien niet aan de noden van een ééngezinswoning.

De aangevraagde werken stroken niet met het residentieel karakter van de onmiddellijke omgeving, die aan dezelfde kant van de [REDACTED] bestaat uit villa's met grote voortuinen en hagen langs de rooilijn. Een woonpark is immers een bijzonder soort woongebied van louter residentiële aard dat gericht is op het rustig verblijven in een homogeen voor het wonen bestemd woongebied in het groen.

De aanvraag veroorzaakt in visueel opzicht een stedenbouwkundige onaanvaardbare hinder voor de onmiddellijke omgeving die aan dezelfde kant van de [REDACTED].

Een regularisatie van de werken en van de handelingen op basis van de artikelen 4.4.1 en volgende van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening kan bijgevolg niet aanvaard worden wegens de onverenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving.

Bovendien heeft het college van burgemeester en schepenen voor de burgerlijke rechtbank van eerste aanleg het herstel van de plaats in de vorige staat gevorderd.

...

De verzoekende partijen tekenen tegen deze beslissing op 3 november 2011 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 25 januari 2012 om het beroep niet in te willigen en de vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 7 februari 2012 beslist de verwerende partij op 9 februari 2012 om het beroep niet in te willigen en een vergunning te weigeren. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

b) Volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse is het goed gelegen in een woonpark. Artikelen 5 en 6 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen zijn van kracht:

"De woonparken zijn gebieden waarin de gemiddelde woningdichtheid gering is en de groene ruimten een verhoudingsgewijs grote oppervlakte beslaan."

De aanleg van een verharding bij een woning is op zich niet in strijd met de planologische bestemmingsvoorschriften van het woonpark, doch alleen wanneer de verhouding tussen het groenaandeel en de bebouwde en/of verharde oppervlakte op het perceel niet in het gedrang gebracht wordt.

...

c) Volgens de omzendbrief van 8 juli 1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen is een woonpark gericht op het rustig verblijven in een homogeen voor het wonen bestemd woongebied in het groen. Voor de beoordeling van bouw- en verkavelingsaanvragen gelegen in woonparken waar geen BPA's werden opgemaakt, worden onder meer volgende richtlijnen gehanteerd:

"1. De woningdichtheid, rekening houdend met de toekomstige bebouwing op al de mogelijke loten in het betrokken woonpark is gelegen tussen 5 à 10 woningen per ha. De perceelsoppervlakte voor elk perceel zal worden afgeleid uit de woningdichtheid. Als orde van grootte kunnen kaveloppervlakten van 1.000 à 2.000 m² worden vooropgesteld. Een en ander is afhankelijk van de dichtheid van het bestaande groen. ...

2. De bebouwbare oppervlakte mag slechts 250 m² bedragen met inbegrip van eventuele afzonderlijke gebouwen

3. De constructie mag maximaal uit twee bouwlagen bestaan en de inwendige verticale verdeling moet een verdere splitsing van het perceel uitsluiten.

4. Het niet-bebouwbare gedeelte moet aangelegd worden met hoogstammig groen (het bestaande moet bewaard worden). Het groen moet aangebracht worden langs alle zijden van het perceel, min de nodige toegangen. Slechts 10% van de perceelsoppervlakte mag ingenomen worden voor het aanleggen van grasperken, speelruimten, tennisvelden en dergelijke.

5. Het perceel moet palen aan een voldoende uitgeruste weg (zie terzake artikel 48, laatste lid van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996).

De omzendbrief omvat geen strak toetsingskader, maar dient beschouwd te worden als een richtlijn die moet gehanteerd worden bij de beoordeling van aanvragen in woonparkgebied. De te regulariseren oppervlakteverharding bestaat samen met de bebouwde oppervlakte, meer dan 70% van de perceelsoppervlakte. Het aandeel groen blijft beperkt tot het grasplein met 1 boom rechts achteraan op het perceel. In

tegenstelling tot wat de gewestplanbestemming voorop stelt, maakt hier wonen in het groen plaats voor dominante oppervlakte verhardingen. Het aandeel verharding op het perceel gaat in tegen een essentieel ordeningsprincipe van het woonpark en is hierdoor niet verenigbaar met zijn onmiddellijke omgeving.

d) Uit het bindend ongunstig advies van het Agentschap Wegen en Verkeer van 14 juni 2011 blijkt dat het perceel én de woning getroffen worden door de rooilijn. De rooilijn ligt op 13.00m uit de as van de [REDACTED] en de bouwlijn ligt op 8.00m achter de rooilijn. Een omvangrijk deel van de te regulariseren verharding (een strook van ± 4m vanaf de voorste perceelsgrens) werd bijgevolg aangelegd vóór de rooilijn. De zone tussen de rooi- en bouwlijn betreft een zone non aedificandi, waar geen constructies worden toegelaten. De voorliggende aanvraag voorziet in deze zone de plaatsing van plantenbakken.

Zoals bepaald in artikel 4.3.3. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening dient de vergunning te worden geweigerd indien uit de verplicht in te winnen adviezen blijkt dat het aangevraagde in strijd is met direct werkende normen binnen andere beleidsvelden dan ruimtelijke ordening. De aanvraag komt hierdoor niet in aanmerking voor vergunning.

e) De verhardingen werden aangelegd in functie van het uitbaten van een handel voor occasiewagens. Op de rechter klinkerverharding en doorlopend op de verharding met grasdallen werden aanvankelijk te koop aangeboden voertuigen gestald. Deze handelsactiviteit wordt op dit ogenblik echter niet meer uitgeoefend op het perceel. In voorliggende aanvraag wordt de te regulariseren verharding verantwoord voor louter privé-doeleinden. De klinkerverharding zou noodzakelijk zijn voor het veilig op- en afrijden van de steenweg en de zone met grasdallen wordt gelinkt aan het goed functioneren van de tuin.

De noodzaak van de verharding bij een eengezinswoning, van een voortuinstrook over een breedte van 14 + 5m, wordt niet aangetoond. Alleen al in de rechter voortuin kunnen 5 wagens gestald worden. Ook de motivatie van een brede strook waar vrij op kan gemaneuvreerd worden kan niet aanvaard worden, gezien dit ingaat tegen een principe van de wegbeheerder, waarbij het aantal toegangen tot de gewestweg maximaal beperkt moeten worden in aantal en breedte.

De verharding van de rechter zijtuin draagt bij tot een versnippering van de tuinzone, verhindert een volwaardige doorgroening rond de woning en werkt een ander gebruik, dan dat wat tot het normaal functioneren van tuinstroken behoort, in de hand. Een verharde doorgang tussen de oprit en de achtertuin van 7.00m breed, wordt bijgevolg evenmin verantwoord.

f) Vanaf de [REDACTED] wordt het goed doorgroende woonpark over de volledige breedte van het perceel onderbroken door een volledig bebouwde en verharde zone. De verharding onderbreekt de overwegend groene haagwand die over een grote lengte aanwezig is langs de [REDACTED] en past niet in het straatbeeld.

...

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De bestreden beslissing werd op 13 februari 2012 betekend aan de verzoekende partijen. Het verzoekschrift tot vernietiging, ingesteld met een aangetekende brief van 29 maart 2012, is tijdig.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

De verzoekende partijen zijn de aanvragers van de stedenbouwkundige vergunning en beschikken overeenkomstig artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 1° VCRO over het vereiste belang.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Enig middel

Standpunt van de partijen

In het enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 4.3.1, §2 VCRO, de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partijen zetten onder meer uiteen:

“ ...

In het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse wordt de zone waarin het goed gelegen is, bestemd als een woongebied. Het woongebied wordt verder gespecificeerd als woonpark.

In het Koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (hierna K.B. dd. 28 december 1972) worden voormelde gebieden als volgt omschreven: ...

Uit voormelde bepalingen blijkt al dat de vergunningsaanvraag niet strijdig is met de bestemmingsvoorschriften van het woonpark.

In de bestreden beslissing wordt voorgehouden dat het aandeel verharding van 70 % ingaat tegen het essentieel ordeningsprincipe van het woonpark.

In de bestreden beslissing werd echter nagelaten een feitelijk onderzoek te voeren van de onroerende goederen die zich in de nabije omgeving bevinden.

Het enkele motief dat de verhardingen ingaan tegen het ordeningsprincipe van het woonpark kan niet worden beschouwd als een pertinent weigeringsmotief.

...

Geen enkel concreet onderzoek werd gevoerd met betrekking tot de bestaanbaarheid van de verhardingen met de omgeving van de [REDACTED] te Sint-Genesius-Rode.

Er werd dan ook niet voldaan aan de verplichting van een afdoende motivering.

Verder wordt verwezen naar de omzendbrief van 8 juli 1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen (hierna omzendbrief dd. 8 juli 1997).

...

Ten eerste mag de omzendbrief als dusdanig niet als weigeringsmotief worden ingeroepen nu een omzendbrief geen nieuwe rechtsregels in het leven mag roepen.

Het verharden van de tuin van een woning heeft verder niet tot gevolg dat de stedenbouwkundige voorschriften die verband houden met de bestemming van het goed, zouden worden geschonden.

Er wordt door de verwerende partij overigens niet aangetoond dat de richtlijn in de omzendbrief, dat slechts 10 % van de percelen, gelegen in het woonpark mag ingenomen worden door grasperken, tennisvelden, wordt nageleefd op de overige percelen gelegen langs de [REDACTED].

...

Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet, blijkt dat de verwerende partij in casu geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd.

Ze heeft er zich in tegendeel toe beperkt de aanvraag te toetsen aan de algemene regels met betrekking tot het woonpark.

Daarom werd ook het **zorgvuldigheidbeginsel** geschonden.

Ook de **materiële motiveringsplicht**, het **evenredigheidsbeginsel** en het **redelijkheidsbeginsel** werden geschonden met de bestreden beslissing.

...

De handelingen die het voorwerp uitmaken van de bestreden beslissing zijn voornamelijk verhandelingen die uitgevoerd werden in de tuin van de verzoekende partijen.

Het verharden van de tuin van een woning heeft niet tot gevolg dat de stedenbouwkundige voorschriften die verband houden met de bestemming van het goed, zouden worden geschonden.

...

Indien al zou kunnen worden geoordeeld dat een verharding die volgens de regels van de kunst is uitgevoerd, enige schade in visueel opzicht zou toebrengen aan de directe omgeving, quod certe non, dan nog blijkt dat het herstel ervan een veel grotere last en schade veroorzaakt aan de verzoekende partijen.

...

De lasten die de verzoekende partijen dragen zijn kennelijk onevenredig met de schade die wordt toegebracht aan de goede ruimtelijke ordening.

De verharding heeft immers helemaal niet tot gevolg dat er schade wordt toegebracht aan de goede plaatselijke ruimtelijke ordening. Uit de foto's van het perceel blijkt dat de terreinverharderingen nauwelijks opgemerkt kunnen worden, de aandacht valt immers op het gebouw en niet op de ondergrond van de directe omgeving van het gebouw (**stuk 13**).

...

Het opbreken van alle verhardingen zal dan ook kennelijk niet tot gevolg hebben dat de goede ruimtelijke ordening wordt hersteld.

...”

De verwerende partij repliceert:

“ ...

In casu is het advies van AWW negatief. Het advies is ingevolge artikel 7.5.9. VCRO dan ook bindend voor de deputatie als vergunningverlenend bestuur. Bij gevolg beschikte de deputatie niet over enige discretionaire beoordelingsvrijheid. De VCRO bepaalt m.a.w. zelf reeds de inhoud of het voorwerp van de beslissing. De deputatie beschikte enkel over een gebonden bevoegdheid en moest de vergunning verplicht weigeren. Dit determinerend motief is bovendien uitdrukkelijk opgenomen in de bestreden beslissing zelf. Zowel in '5.5. Adviezen' als in punt d) van de beoordeling, wordt verwezen naar het advies van AWW. Ook bij de vermelding van de determinerende motieven, wordt het advies van AWW vermeld:

...

De overige kritiek van verzoekende partij is bijgevolg kritiek die betrekking heeft op overvullige motieven, nu de beslissing overeenkomstig artikel 7.5.9. VCRO, reeds volledig wordt gedragen door de verplichting om de vergunning te weigeren op grond van het negatief advies van het Agentschap Wegen en Verkeer. Gelet dat de kritiek betrekking heeft op overvullige motieven, kan ze in geen geval leiden tot vernietiging van de bestreden beslissing en dit ongeacht de vraag of de kritiek terecht is (...).

...”

De tussenkomen partijen voegen hieraan nog het volgende toe:

“ ...

De vergunning werd daarnaast geweigerd omwille van de grote omvang van de verharde oppervlakte. De Deputatie overwoog hieromtrent wat volgt:

...

Dit is een concrete motivering, die uitgaat van de concrete elementen van de aanvraag. De Deputatie heeft de omzendbrief niet slaafs toegepast, maar heeft integendeel aangegeven dat dit slechts een richtlijn is. De Deputatie stelt vast dat de verharde oppervlakten samen met de reeds bebouwde oppervlakte 70 % van het perceel innemen. Dit gegeven wordt door de verzoekende partijen niet tegengesproken. De Deputatie is van mening dat niet langer sprake is van groene ruimten die een verhoudingsgewijs grote oppervlakte beslaan. De Deputatie is van oordeel dat deze verharding niet thuishoort in een woonparkgebied.

Dit oordeel geeft blijk van een correcte, zorgvuldige en niet kennelijk onredelijke besluitvorming.

Dit volstaat om de vergunning te weigeren.

...”

Beoordeling door de Raad

1.

Het wordt niet betwist dat het betrokken perceel is gelegen in een gebied met bestemming woonpark.

Artikel 6.1.2. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen bepaalt onder meer wat volgt:

“ ...

Art. 6.1.2. Aangaande de woongebieden kunnen de volgende nadere aanwijzingen worden gegeven:

1.2.1. De woningdichtheid:

Onder woningdichtheid van een op het plan begrensd gebied wordt het aantal woningen per hectare verstaan;

(...)

1.2.1.4. De woonparken zijn gebieden waar de gemiddelde woningdichtheid gering is en de groene ruimten een verhoudingsgewijs grote oppervlakte beslaan

...”

Uit deze bepaling blijkt dat de bestemming woonpark een nadere aanwijzing is van de bestemming woongebied waar de gemiddelde woondichtheid gering is en de groene ruimten verhoudingsgewijs een grote oppervlakte beslaan.

In de bestreden beslissing wordt inzake de verenigbaarheid van het aangevraagde met de bestemming woonpark overwogen dat “de aanleg van een verharding bij een woning is op zich niet in strijd met de planologische bestemmingsvoorschriften van het woonpark, doch alleen wanneer de verhouding tussen het groenaandeel en de bebouwde en/of verharde oppervlakte op het perceel niet in het gedrang gebracht wordt”, dat “de omzendbrief (van 8 juli 1997) (...) geen strak toetsingskader (omvat), maar dient beschouwd te worden als een richtlijn die moet gehanteerd worden bij de beoordeling van aanvragen in woonparkgebied”, dat “de te regulariseren oppervlakteverharding (...) samen met de bebouwde oppervlakte, meer dan 70% van de perceelsoppervlakte (beslaat), dat “het aandeel groen (...) beperkt (blijft) tot het grasplein met 1 boom rechts achteraan op het perceel” en dat “in tegenstelling tot wat de gewestplanbestemming voorop stelt, (...) wonen in het groen (hier) plaats (maakt) voor dominante oppervlakte verhardingen, dat “het aandeel verharding op het perceel (in)gaat (...) tegen een essentieel ordeningsprincipe van het woonpark en (...) hierdoor niet verenigbaar (is) met zijn onmiddellijke omgeving”.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, motiveert de verwerende partij daarmee op concrete en afdoende wijze waarom zij het aangevraagde niet verenigbaar acht met de bestemming woonpark.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat de aangehaalde overwegingen onjuist of kennelijk onredelijk zouden zijn.

2.

Uit artikel 4.3.1, § 1, eerste lid VCRO volgt dat indien het aangevraagde onverenigbaar is met stedenbouwkundige voorschriften voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken, een vergunning wordt geweigerd.

Het motief in de bestreden beslissing dat het aangevraagde strijdig is met de bestemming woonpark volstaat om het bestreden besluit te dragen.

De kritiek van de verzoekende partijen op de overige motieven is een kritiek op overvloedige motieven die, zelfs indien ze gegrond wordt bevonden, niet kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het middel is ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.
2. De kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.
3. De kosten van de tussenkomst, bepaald op 200 euro, komen ten laste van de tussenkomende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 28 november 2012, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, vierde kamer, samengesteld uit:

Nathalie DE CLERCQ, voorzitter van de vierde kamer,

met bijstand van

Eddie CLYBOUW, griffier.

De griffier,

De voorzitter van de vierde kamer,

Eddie CLYBOUW

Nathalie DE CLERCQ